

Hicret

Bir yerden baska bir yere göç etmek.

Hz. Peygamber (s.a.s) ve ashabinin Islâm devletini kurmak üzere Mekke'den Medine'ye göç etmeleri.

Rasûlullah Mekke'de teblig görevini sürdürürken Kureysliler de inkârlarında diretiyorlardı. Peygamberimiz teblig görevini Mekke'nin disina tasirmek istiyordu. Bu nedenle Taif'e gitti. Tâifliler de Kureysliler gibi inkârcilikta direnmisler ve Peygamberimizi tasa tutmuşlardı. Peygamberimiz onların bu cahilce hareketleri karsısında yilmamistir. Özellikle hacc mevsiminde Mekke disından gelen insanlarla görüşüyor onlara Islâm'i anlatiyordu. Peygamberimiz bir gün Akâbe mevkiinde Medineli alti ki si ile karsilasti. Onlara Ku r'ân okudu ve Islâm'a davet etti. Medineliler Peygamberimizle konustuktan sonra durumu kendi aralarında degerlendirdiler.

"Yahûdilerin geleceğini bildikleri ve kendisiyle bizi korkuttukları peygamber bu olmasın" dediler. Yahûdilerden önce müslüman olmanın gereğine inanıp müslüman oldular.

Medine'de bulunan Yahudiler bir Peygamber'in geleceğini biliyorlardı. Medinelilerle aralan açılan Yahudiler onlara "Bir Peygamber gönderilmek üzeredir. O Peygamber gelince biz ona tabi olacağız, İrem ve Âd kavimleri gibi sizin kökünüzü. kazıyacagız" diyorlardı.

Akabe'de Müslüman olan Medineliler memleketlerine gittiklerinde bu durumu yakınlarına aktardıktan bir yıl sonra, daha önceki Müslümanlarla birlikte on iki kişilik bir topluluk Hacc için Mekke'ye geldi. Bunlar Peygamberimizle görüştü ve "hirsizlik yapmamak, zina etmemek, çocukları öldürmemek, iftira etmemek, Allah ve Rasûlüne muhalefette bulunmamak hususunda" peygamberimize söz verip bey'at ettiler.

Peygamberliğin onüçüncü yılında Medineli müslümanlardan yetmiş iki kişilik bir grup hacc için Mekke'ye geldiler. Peygamberimizle Akabe mevkiinde görüşmek üzere toplandılar.

Hz. Peygamber (s.a.s), amcası Abbas'la birlikte Akabe'ye geldi. Abbas henüz müslüman olmamisti. Ebu Talib'in vefatından sonra peygamberimizle daha çok ilgilenmeye başlamisti. Bu ilgi kabile bağından ileriye gitmiyordu. Toplantıda ilk konuşmayı Abbâs yaptı; "Ey Hazrec topluluğu, bu benim kardesimin ogludur. Benim yanımda insanların en sevgilisidir. Siz onu tasdik ediyor onun getirdiklerine inaniyor ve kendisini alıp götürmek istiyorsanız, sizden bu hususta beni tatmin edici bir söz almak isterim. Siz ona vereceğiniz sözü yerine getirebilecek ve kendisini muhaliflerinden koruyabilecek misiniz? Bunu gereği gibi yaparsanız ne iyi; yok eger Mekke'den çıktıktan sonra kendisini yarımsız bırakacak rüsvay edecekseniz simdiden bu isten vazgeçiniz, onu bırakımı. Yine kavmi arasında ve yurdunda izzet ve serefiyle korunmuş olarak yasanın."

Hz. Abbas'tan sonra Hz. Peygamber (s.a.s) konuştu. Bundan sonra Medineli müslümanlar düşüncelerini şöylece açıkladılar: "Allah'tan getirdiklerine bilerek ve inanarak sana bey'at

Hicret

Editörs tarafından yazıldı.
Pazartesi, 14 Eylül 2009 15:33

ediyoruz. Biz, Rabbimize bey'at ediyoruz Allah'ın kudret eli ellerimizin üzerindedir. Kendimizi, ogullarimizi, kadınlarımızı esirgeyip korudugumuz seylerden seni de, esirgeyip koruyacagiz. Eger bu ahdimizi bozarsak, Allah'ın ahadini bozan, yaramaz, bedbaht insanlar olalim. Ya Rasûlallah! Biz ahdimizde sadikiz".

Peygamberimiz iki sart ileri sürdürdü, "Rabbim için sartim: O'na hiç bir sey ortak kosmamaniz yalniz O'na ibadet etmeniz, kendinizi, çocuklarınızı, kadınlarınızı esirgeyip korudugunuz seylerden, beni de esirgeyip korumanizdir" buyurdu. Medineliler: "Böyle yaptigimiz zaman bizim için ne var" dediler. Allah Rasûlü de: "Cennet var" buyurdular. Medineliler "bu kârlı alis veristir" deyip Allah Rasûlüne bey'at ettiler.

Mekke müsrikleri Akabe bey'atlarıyla ilgili haberi alinca Allah Rasûlünü Mekke disina çıkarmamak için önlemler almaya basladilar. Bir müddet sonra peygamberimiz müslümanların Medine'ye hicret etmelerine izin verdi. İlk olarak Cahsogullari hicret ettiler. Bunlardan sonra Hz. Ömer hicret için önce silahini kusandı, Kâbe'yi tavaf etti. Çevrede bulunan müsriklere de hicret etmekte oldugunu bildirdi. "Anasini aglatmak karisini dul birakmak isteyen varsa beni izlesin" diyerek büyük bir grup sahabe ile birlikte hicret etti."

Hz. Ömer'den sonra Hz. Hamza ve diger müslümanlar hicret ettiler.

Hz. Ebû Bekir de hicret etmek istiyordu ancak, Peygamberimiz ona "acele etme, belki Allah sana bir arkadas bulur" diyerek beklemesini söyledi. Bunun üzerine Hz. Ebu Bekir iki deve satin alip, hicret edecegi günü beklemeye basladi.

Kureysliler müslümanların Medine'de tutunduklarını görünce telasa düstüler. Peygamberimizin hicretine engel olabilmek için Darü'n-Nedve adi verilen meclis binasında toplandilar. Çesitli fikirler ve düşünceler ileri sürerek sonuçta Ebû Cehil'in düşüncesinde karar kildilar.

Ebu Cehil, her kabileden bir delikanlinin seçilmesini, bunların hep birlikte Peygamberimizi öldürmelerini teklif etti. Böylece Abdi Menâçogullarının bütün kabilelerle çarpisamayacagini, kan davasından vazgeçeceklerini bildirdi.

Onlar bu tip hileler düşünürlerken Peygamberimiz Hz. Ebû Bekir'in evine vardi. Allah'ın kendilerine hicret iznini verdigini bildirerek yol hazirliklarına baslanildi. Mekkelilere ait bazı emanetlerin sahiplerine teslim edilmesi ve müsrikleri yaniltmak amacıyla Hz. Ali'ye Peygamberimizin evinde kalmasi emredildi.

Gecenin geç vaktinde müsrikler Peygamberimizin evini kusattilar. Allah Rasûlü Kur'ân okuyarak Allah'a siginmis böylece müsriklerin arasından görünmeden geçmistir. Bir müddet sonra müsrikler Peygamberimizin yatagında yatanın Hz. Ali oldugunu görünce hayrete düsmüs ve tuzaklarının bosa gittigini anlamislardir.

Rasûlullah (s.a.s) Hz. Ebu Bekir'le birlikte Sevr Dagi'na dogru yol alip Hira magarasina gizlendiler. Bu dag Medine tarafında degil, Cidde tarafında Mekke'nin kuzey batısında yer aliyordu. Müsrikleri sasirtmak için de böyle bir yola basvurulmustu.

Müsrikler Hz. Ali'yi ve Hz. Ebû Bekir'in kızı Esmâ'yi sikistirmis fakat bir şey öğrenememis lerdir. İzl sürenleri yanlarına aldılar; dag, tepe demeden her tarafi aradılar. Bir ara magaranin agzina kadar geldiler, magaranin önüne bir güvercinin hemen Rasûlullah'in oraya girmesinden sonra yuva yaptigini, örümcegin ag örttüğünü görünce Allah Rasûlünün magarada gizlenmesinin mümkün olabileceğini düşünemediler. Elleri bos olarak geri döndüler.

Hz. Peygamber (s.a.s) ile Hz. Ebu Bekir bu magarada üç gün kaldilar. Hz. Ebu Bekir'in oglu Abdullah ve kızı Esmâ onlara yemek tasidilar. Hz. Ebu Bekir'in çobani da koyunlarini Abdullah'in geçtiği yerlere sürerek izlerini silmeye çalisti. Yol Kilavuzu Uraykit Peygamberimiz ve Hz. Ebubekir'in binecegi develeri getirdi. Peygamberimiz devenin ücretini Ebu Bekir'e ödeyerek yola koyuldular. Yolculukta geceleri yol aliyor, gündüzleri gizleniyorlardi.

Kureysliler, Peygamberimizi bütün ugraslarina ragmen bulamayinca saskina döndüler. Onu bulana yüz deve vereceklerini vadettiler. Bu ödül herkesi heyecanlandirdi. Yüz deveye sahip olabilmek ümidiyle her tarafi aramaya basladilar. Her yöne haberciler gönderildi. Bu habercilerden birisi de Süraka'nin yurduna gelmistir. Onlar da Allah Rasûlünü bulabilmek ve yüz deveye sahip olabilmek için fırsat kolluyorlardi. Bir gün adamin birisi üç kisilik bir yolcu kabilesinin gitmekte olduğunu gördü. Bunu bir toplulukta anlatti. Süraka uyanik bir kimse idi. Adami yaniltmak ve sözü kesmek için onlar falancalardir dedi. Adam da kesin bir şey bilmediginden susmak zorunda kaldi. Bunun üzerine Süraka evine geldi. Atini ve oklarini hazirladi. Belirtilen yöne dogru hizla yol almaya basladi. Süraka kısa bir müddet sonra Peygamberimiz ve Hz. Ebû Bekir'e yetisti. Onlara "bugün seni benden kim kurtarabilir" diye bagirdi. Peygamberimizin duasiyla Süraka'nin atinin ön ayaklari kuma gömüldü. Böylece Allah bu kutsî Medine yolculugunda Rasûlünü yalnız birakmamis ve onu tehlikelere karsi bir kez daha korumustu.

Atinin kuma gömülmesi sonucunda gerçeği anlayan Süraka affini rica etti. Peygamberimiz de ona dua ederek affetti. Süraka minnet altinda kalmak istemiyordu. Peygamberimize ikramda bulunmak istiyordu. Peygamberimiz de onun hiç bir ikramini kabul etmek istemedi. Ikraminin kabul edilebilmesi için müslüman olmasinin gerektiğini öğrendi ve müslüman oldu.

Kureys'in vadettiği yüz deveye sahip olmak isteyenlerden birisi de Büreyd idi. O da kendi kabilesinden yetmis atli ile yola çikmis, Peygamberimize yetismisti. Ancak bütün gayretlerine ragmen muvaffak olamamis sonuçta Büreyd'e Islâm teblig edildi. Büreyd ve yanindakiler müslüman oldular. Büreyd, peygamberimi zin Medine'ye bayraksiz girmesinin uygun olmayacağını düşünerek, basindan sarigini çikardi, mizraginin ucuna bagladi, böylece Medine'ye kadar Peygamberimizin bayraktarligini yapmis oldu.

Peygamberimizin Mekke'den çiktigini duyan Medine'deki müslümanlar yollari gözlüyorlardi. Her gün güneşin dogumundan önce Harra mevkiine çikiyorlar, sicak bastirincaya kadar bekliyorlardi. Bir gün Yahudi'nin birisi bir isiyle ilgili olarak yüksek bir kuleye çikip etrafi gözetlemeye baslamisti. Peygamberimizin ve arkadaslarinin gelmekte olduğunu gördü. Kendisini tutamayarak heyecanla " ey Arap toplulugu! Iste nasibiniz, devletliniz, beklediginiz ulu kisiniz geliyor" diyerek Rasûlullah'in geldigini onlara haber verdi.

Medineliler yollara dökülüp Peygamberimizi karsiladilar. Peygamberimiz burada bir müddet kaldi

Hicret

Editörs tarafından yazıldı.
Pazartesi, 14 Eylül 2009 15:33

ve Kuba Mescidi'ni inşaat ettirdi. Hz. Ali de Kuba'da Rasûlullah'a yetisti.

Süheyb b. Sinan da hicret etmek için yola çıkmıştı. Kureysliler onun yolunu çevirdiler, göndermek istemediler. Süheyb, biriktirdiği bütün serveti Kureyslilere bırakmak şartıyla yoluna devam etti.

Peygamberimiz bir kaç gün sonra Medine'ye hareket etti. Hareketinden önce Neccârogullarına kendisini Medine'ye götürmeleri için haber gönderdiği de rivayet edilmektedir. Abdulmuttalib'in annesi Neccarogullarının kızıydı. Dolayısıyla Neccarogulları Abdulmuttalib'in dayıları oluyordu.

Neccarogulları Peygamberimizi Medine'ye götürdüler. Halk Peygamberimizi ağırlandı için can atıyordu. Allah Rasûlü hiç kimseyi kırmak istemiyordu. " Devenin yolunu açınız. Nereye çökeceği ona buyrulmuştur" diyordu. Deve boş bir araziye çöktü. Peygamberimiz bu araziye akrabalarından kimin evinin yakın olduğunu sordu. Böylece Neccarogullarından Ebu Eyyûb El-Ensâri'nin evine misafir oldu.

Hz. Peygamber (s.a.s)'in Medine'ye gelmesi Medineli mü'minleri büyük bir sevinçe boğdu.

Bütün mü'minler, evlerinin damına çıkmış; gençler ve hizmetçiler yollara dökülmüşler "Yâ Rasûlallah! Yâ Muhammed! Yâ Rasûlallah!" diyerek bağırıyorlardı. (Müslim, Sahih, VIII, 237). Çocuklar ve hizmetçiler, yollarda ve damlarda "Rasûlullah geldi! Allahü ekber! Muhammed geldi! Allahü ekber! Muhammed geldi! Allahu ekber, Muhammed geldi! diyorlar, Habesliler de, sevinçlerinden kılıç kalkan oynuyorlardı (Ebû Davud Sünen, II, 579)

Kadınlar ve çocuklar, hep bir ağızdan: "Vedâ tepelerinden dolunay doğdu bize! Allah'a yalvaran oldukça, şükür etmek gerekir halimize, Ey bize gönderilen Peygamber! Sen boyun egmemiz gereken bir emir ile geldin bize" diye şiirler okuyorlardı (Semhûdî, Vefâü'l-Vefâ, I,187, Halebi insanü'l-Uyun, II, 58).

Berâ b. Âzib: "Peygamber (s.a.s) Medine'ye gelince, Medinelilerin Rasûlullah'a sevindikleri kadar hiç bir seve sevindiklerini görmedim demistir.

Enes b. Mâlik de: "Ben, Rasûlullah'ın Medine'ye girdiği günden daha güzel, daha parlak bir gün görmedim" der (İbn Sâ'd, Tabakat, I, 233, 234).

Rasûlullah Medine'ye varınca mü'minlerin her biri kendi evinde ağırlandı istedikler ve bu konuda yarisircasına hareket ettiler. Rasûlullah'ı misafir edebilmek için devesinin önüne geçiyorlardı. Efendimiz onlara "Devenin yolunu açınız! Nereye çökeceği ona emir buyurulmuştur" diyordu (Semhûdî-Vefâü'l-Vefâ, I,183).

TARİHTE HİCRET: HZ. İBRAHİM (A.S)'İN HİCRETİ:

Hz. İbrahim, kendi kavmine Allah'ın dinini anlatmada hiç bir engel tanımamış, Nemrut'un zorbalığına boyun egmemiş, bir bir iskencelere maruz kalmasına rağmen yolundan dönmemiştir. Fakat O'nun bütün gayretleri bir netice doğurmamış ve toplumunu küfür bataklığından çekip almamıştır. Artık netice belli olmuştur; kavmi kendi doğrultusunda gitmektedir. Hz. İbrahim de

Hicret

Editörs tarafından yazıldı.
Pazartesi, 14 Eylül 2009 15:33

tevhid üz ere yoluna devam etmektedir.

Hiz. Ibrahim kavminin iman etmesine imkân ve ihtimal kalmadigini anlarinca, sapiklik ve küfür diyarindan uzak kalmak amaciyla, her seyiyle yalnız Allah'a kulluk edebilmek için hicret etmistir (Elmalili Muhammed Hamdi Yazir, Hak Dini Kur'ân Dili, II, 1437).

Hiz. Peygamber (s.a.s) de söyle buyurmüstur: "Her kim diniyle bir yerden bir yere hicret ederse, gittigi yer bir kars i yer de olsa Cennet'te Ibrahim ve Muhammed (s.a.s) onun arkadasi olur."

ASHAB-I KEHF'IN HICRETI:

Batil düzenler, gerçekten Hakk'a inananlara hayat hakki tanımak istemezler. Onlar gerektiğinde bütün zulüm mekanizmalarini inananlarin aleyhine çalistirmaktan geri durmazlar. Çünkü, yarasanin isiktan ürktüğü gibi, onlar da inananlarin gerçekleri ve mutlak dogrulari gözleri önüne sermeleri böylece kendi menfaatlerinin ortadan kalkmasindan, ilahlik davalarinin sahteliginin ortaya çikmasindan, sömürü çarklarinin durmasindan endiselenirler, korkarlar. Tarih boyunca inananlara zâlim düzenler eliyle yapılan zulüm, baski ve siddetin asil nedeni budur. Bugün yeryüzünün her bölgesinde müslümanlar üzerindeki baski ve terör bundan kaynaklanmaktadır.

Kur'ân-i Kerîm Ashab-i Kehf'ten: "Rablerine inanan gençler" (el-Kehf, 18/13) olarak söz etmektedir. Bunun üzerine; "Allah da onlarin hidayetlerini artirmisti". Ashab-i Kehf'in, kavimleri Allah'tan baska tanrilara taptiklari için onlardan uzaklasmalarini Kur'ân övgüyle anlatmaktadır. Onlar bu davranislariyla dogru yolu bulman ve Allah'in rahmetine kavusmayi gaye edinmislerdi.

"... Sunlar, su bizim kavmimiz, Ondan (Allah'dan) baska tanrilar edindiler. Bunlarin üzerine bari açık bir delil getirseydiler ya? Artik yalan yere Allah 'a karsi iftira edenlerden daha zâlim kimdir?" dediklerinde, onlarin kalplerini (sabir ve sebat ile hakka) baglamistik."

(Birbirlerine söyle demislerdi):

"Madem ki siz onlardan ve Allah'tan baska tapmis olduklarindan ayrildiniz, o halde magaraya (çekilip) siginin ki; Rabbiniz size rahmetinden genislik versin, isinizden de size fayda hazirlasin " (el Kehf,18/ 14,16) Böylece onlar, zâlim bir toplum içinde yasayip, dinlerini açiga vuramamaktansa magaraya çekilip orada inançlarini yasamayi tercih etmisler ve son derece az olduklari için, mevcut düzene karsi duramayacaklarini anlamis bulunuyorlardi.

HABESISTAN'A HICRET:

İslâm'in ilk yillarinda, sahabîlerin önemli bir kismine ve özellikle zayif ve kimsesizlere, "Rabbiniz Allah'tir" demeleri nedeniyle sayisiz zulümler uygulaniyor, dinlerinden vazgeçirmeleri için onlara büyük baskilar yapiliyordu. Peygamber Efendimiz, sayilari yüzü bulan sahabiye Habesistan'a hicret etmelerini tavsiye etti. Orada kendilerini himaye edecek iyi niyetli bir hükümdarin varligindan söz etti. Bunun üzerine Habesistan'a iki defa hicret edildi.

Mekke o siralarda gerçekten İslâm gibi e ssiz, tevhide dayali yüce bir inanç ve hayat düzenini kabul edenler için agir sartlari bulunan bir ortamdı. Habes istan'da da İslâmî bir düzenin

varligindan söz edilemezdi ama. en azindan orada dini hürriyet vardi ve zulüm yoktu. Diger taraftan Islâm ülkesi diyebilecegimiz bir yerin de varligi söz konusu degildi. Henüz böyle bir tesebbüse girebilmek için gerekli sart ve imkanlardan da müslümanlar tamamıyla mahrum bulunuyorlardi. Bu nedenle Dârü'l- Küfr olan Mekke'yi birakip Darü'l-Emin (güven ülkesi)'e göç için bir izin verilmiş oluyordu...

HICRETİN HÜKMÜ:

Kur'ân'ın bir çok âyeti hicretten, hicretin gereginden, hicret edenlerden ve etmeyenlerden... söz eder.

Hicretin ne denli önemli olduguna su âyetler gayet açık bir şekilde isaret etmektedir:

"Öz nefislerinin zâlimleri olarak canlarını alacağı kimselere melekler derler ki: "Ne iste idiniz?" Onlar: "Biz yeryüzünde dinin emirlerini uygulamaktan aciz kimseler idik" derler. Melekler de: "Allah'ın arzı geniş değil miydi? Siz de oradan hicret etseydiniz ya" derler. İşte onlar böyle. Onların barınakları Cehennemdir. O ne kötü bir yerdir. Erkeklerden, kadınlardan, çocuklardan zayıf ve acz içinde bırakılıp da hiçbir Çareye gücü yetmeyen ve (hicret) için bir yol bulamayanlar müstesna" (en-Nisâ, 4/97, 98).

Bu âyetlerin inisi sebebi hakkında İbn Abbas (r.a) sunu nakletmektedir:

"Peygamber (s.a.s) zamanında bazı müslümanlar müsriklerle birlikte durup onların sayılarının artmalarına neden oluyorlardı. (savaş sırasında) ok, onlardan bazılarını isabet edebiliyor veya boynu vurulup öldürülebiliyordu. Bunun üzerine bu âyetler nazil oldu. Yine İbn Abbas (r.a.)'in rivayet ettiğine göre; bir kısım Mekkeliler İslâm'a girmişler, fakat müslümanlıklarını açığa vurmamışlardı. Bedir savaşı gününde müsrikler onları da beraberlerinde savaşa götürdüler ve bazıları bu savasta öldü. Müslümanlar bunun üzerine: "Bizim arkadaşlarımız müslüman idiler, savaş a zorla sokuldular" deyip, onlara Allah'tan mağfiret dilediler. Bunun üzerine bu âyetler nazil oldu" (İbn Kesîr, Tefsîrü'l-Kur'ânî'l-Azîm, I, 542).

Demek ki mü'minler, bu gibi durumlarda "biz İslâm'ı ayakta tutamayacak kadar zayıf kimseler idik" demekle kendilerini kurtaramayacaklardır. Çünkü bunlar İslâm'ı tamamıyla yaşayabilmek için herhangi bir tesebbüste bulunmamışlar ve böylece "kendilerine zulm etmişlerdir" fakat, gerçekten hicret edemeyecek durumda bulunan zayıf kimseler bundan müstesnadır.

Bu âyetler, müsrikler arasında bulunup da dinini ayakta tutamayan herkesi kapsamaktadır. Hicret edebilecek durumda olup da hicret etmeyenlerin, kendi nefislerine zulmetmiş oldukları ve bu âyetin hükmüne göre, haram isledikleri icmâ ile kabul edilmiş tir (İbn Kesîr Tefsîr, I, 542). Bu hüküm kıyamete kadar bakîdir ve genel bir hükümdür. Herhangi bir durum onu, dinini yaşayabileceği, inancının gereklerini yerine getirebileceği Darü'l-Islam'a hicret etmekten alıkoymaz.

Hanbelî hukukçulara göre bir kimsenin, Darü'l- Harp'te dinini açığa vurup yaşayabiliyor bile olsa, müslümanların sayısını çoğaltmak ve cihada katılabilmek için Dârü'l-Islâm'a hicret etmesi sünnet olur. Hanefî mezhebinde ise küfür diyarından İslâm diyarına hicret etmek vaciptir. S âfîlerden el-Mâverdi'ye göre de, müslüman herhangi bir küfür beldesinde dinini açığa vurabiliyorsa, orası

Hicret

Editörs tarafından yazıldı.
Pazartesi, 14 Eylül 2009 15:33

onunla Darü'l-İslâm olmu s olur. Orada durmak, hicret etmekten daha iyidir. Çünkü böylelikle kendisinden baskalarının,da Islâm'a girmeleri umulabilir. Ancak el-Mâverdî'nin bu görüşü söyle, konu ile ilgili olarak Darü'l-Harp'ta kalmayı haram kilan ayet ve hadisler arasındaki aykırılık açıktır. Hicret hükmü, Darü'l-Harp'te müslüman olup oradan uzaklasabilecek güçte olan herkes için geçerlidir (es-Sevkânî, Neylû'l-Evtâr, VIII, 28, 29). Darü'l-Harp'ten hicret etmenin, herhangi bir ma'siyetin is lenmesi veya herhangi bir emrin yerine getirilmemesi veya Islâm devlet başkanının istemesiyle vacip olacağı konusunda icmâ' vardır (es-Sevkânî, a.g.e., VIII, 29).

Kisi "ben hicret edeceğim ama, gideceğim yer tanımadığım, yabancısı olduğum bir yerdir. Acaba orada geçimimi sağlayabilecek miyim? Sonra ne zaman geleceği bilinmeyen ölüm, beni yolda yakalarsa hicret etmiş sayılabilir miyim..." gibi bir takım düşünceleri içinden geçirebilir. Ancak bunlar yersiz düşüncelerdir. Çünkü: "Kim Allah yolunda hicret ederse, yeryüzünde gidecek, barınacak bir çok yerler bulur, genişlik de bulur. Kim evinden Allah ve Rasûlüne muhâcir olarak çıkıp da sonra yolda ölürse, onun mükâfati Allah'a aittir (en-Nisâ, 4/111). Bu bakımdan ne rizik endisesi ne de "yolda ölüm" düşüncesiyle farz olan hicretten geri kalmaz.

Yeryüzü iman-küfür mücadelesinin alanıdır. Bu mücadelede kimi zaman iman bazan da küfür egemen olmuştur. Mü'minler Islâmî kimliklerini yitirdikleri, imanî zaafılara düs tükleri, Islâmî ilimlerin yeterince tahsil edilmediği ve cehaletin yaygınlas tigi dönemlerde küfür Islâm'a gâlib gelecektir. Islâmî ilimlerin çok iyi bilindiği, Islâm'ın yasandığı, imanin kalb atislarında bile hissedildiği dönemlerde ise kuskusuz Islâm egemen olacaktır.

Islâm'in ve küfrün egemenliği ya da seytana zaman zaman fırsat verilmesi insanın ve yeryüzünün kanunu hükmündedir. Dolayısıyla mü'minler Islâm'in egemen olmadığı toplu mlarda yasama durumunda kalabilirler. Bundan dolayı hicret zaman zaman gündeme gelebilir. Hicret dönemi asla kapanmaz, Mekke'nin de fethinden sonra hicret gündeme getirilemez; hicret tarihin belirli bir dönemine ait bir olay değildir. Hicret süreklilik arzeder ve kıyamete kadar kaimdir.

Mekke'nin fethedildiği gün Abdurrahman b. Safvan (r.a) babasını getirerek, Rasûlullah'a babasının da hicret sevabından payını almasını istediğini bildirdi. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz: "Artık hicret yoktur" diye cevap verir. Rasûlullah'ı bu konuda yumusatmak amacıyla, amcası Hz. Abbâs'ın yanına gider ve bu konuda kendisine yardımcı olmasını ister. Hz. Abbâs (r.a), Peygamber (s.a.s)'e "Allah askına kabul et" derse de, Hz. Rasûlullah su cevabı verir: "Amcamın yeminini yerine getiririm, ama hicret yoktur" Hadîsin râvilerinden olan Yezid b. Ziyâd: "Halkı Islâm'in egemenliği altına girmiş bulunan bir yerden hicret edilemez, demek istiyor" diye hadisi açıklamıştır (İbn Mace Keffâret).

Burada görüldüğü gibi Mekke'den hicret etmek artık söz konusu değildir. Çünkü, hicretten maksat gerçekleşmiş bulunuyor. Artık Mekke'nin kendisi fethedilmek suretiyle Darü'l-İslâm olmu s ve Islâm'in bütünüyle hayata yansiyacağı bir yer haline gelmiştir. Allah'tan başka hiçbir varlığın hâkimiyetinden söz edilemeyecektir.

Diğer bir kısım hadislerde ise, hicretin sürekliliğinden söz edilmektedir:

"Kâfirlerle savaşıldıkça hicretin sonu gelmeyecektir (es-Sevkânî a.g.e., VIII, 27). "Hicretten sonra hicret olacaktır. Yeryüzünün en hayırlıları, Hz. İbrahim'in hicretini kendisine örnek

alanlardir" (Ebû Davûd, Cihad).

Bu hadislerden anlasildigina göre, Islâm hâkim olduğu bir yerden hicret etmenin farz veya vâcib olması söz konusu degildir. Ancak Darü'l-Harb'den Darü'l-Islâm'a hicret etmemin vucûbu kıyamete kadardir. Ebu Bekr Ibnü'l-Arabî: "Hicret, Peygamber (s.a.s) zamanında farz idi. Kendi dini veya nefsi için korkusu olan herkese farz olarak devam etmektedir. Kesilen hicret Mekke'nin fethinden sonra, Mekke'den Medine'ye olan hicrettir" (es-Sevkânî a.g.e., VIII, 29) der.

Hicretin hayata yansimasında genel etkenlerden biri de Islâm devlet ba skanıdır. Halife, mü'minlerin bir yerden bir yere hicret etmelerini isteyebilir. Mü'minler de buna aymak zorundadırlar. Zira müslümanlar Halifenin Islâm'a muhalif olmayan bütün emirlerine uymak zorundadırlar. Hilafet, Islâm'in bütün hükümlerinin direkt ya da dolayli olarak bağlantılı olduğu bir müessesedir.

Peygamber Efendimiz, bazan büyük kalabalıkları bile hicret edip etmemekle serbest bırakmıştır. Gönderdiği askerî müfreze (seriyye) kumandanlarına verdiği tâlimât arasında s unları da görmekteyiz: ".. Onları Islâm'a davet et. Kabul ederlerse, sen de bunu kabul et ve onlarla savaş. Sonra buldukları yerden muhâcirlerin yurduna hicret etmelerini iste. Bunu yaptıklarında da muhâcirlerin leh ve aleyhlerinde olanın, kendilerinin de leh ve aleyhlerine olacağını bildir. Eger hicret etmeyecek olurlarsa, durumlarının bedevî müslümanların aynisi olacağını onlara bildir. Onlara mü'minlere uygulanan Allah'ın hükümleri uygulanacak, ancak müslümanlarla birlikte cihada katılmadıkça fey' ve ganimetten pay alamayacaklardır" (İbn Kesîr, Tefsîr, III, 329).

Hicretin devlet politikasında önemli bir yeri olmalıdır. Islâm Devleti, durumuna göre hicretle ilgili bir takım düzenlemelere girmek zorundadır.

Bu gibi istisnâî durumların maksat ve nedenleri araştırıldığında bazı zümrelerin bundan istisna edilmesi de tamamen toplumun iyilik ve hayriyla yakından ilgilidir. Mesela: Müzeyne, Medine'nin 35 km. uzagındaydı ve yüzlerce savaşçıya sahipti. Bunların buldukları topraklarda bırakılması, Islâm Devlet topraklarını genişletme maksadını taşıyordu. Bunların Islâm ülkesine hicret etmeleri birçok iktisâdî zorlukların dogmasına neden olacak ve terk edilmiş verimli topraklar ve sular, yabancıları ve belki de Islâm düşmanları tarafından işgal edilecekti (Muhammed Hamidullah, İslam Peygamberi, II, 277, 278). Bu bakımdan Peygamber Efendimiz Islâm devleti sınırlarının genişlemesi ve müslümanların savaş gücünün artırılması noktasından hareket etmiş ve duruma göre hicret üzerinde durmuştur. Hicretin diğer bir amacı da; Islâm devletinin gücünü arttırmaktır.

HICRET EDENLER VE ECIRLARI:

Allah (c.c) için yapılan her hareket, tavir ve sözün karşılıksız kalması mümkün değildir. Allah için bulunduğu yeri, bin bir zorluk altında terk eden ve bununla Islâm'i daha iyi yaşamayı, Allah'a daha mükemmel bir şekilde kullukta bulunmayı amaçlayan bir kimsenin eli boş döndürülmesi düşünülemez. Allah (c.c) Kur'ân-i Kerîm'de, hicret edenlere müjdeler vermektedir:

"Muhakkak iman edenler, hicret edenler ve Allah yolunda cihad edenler, iste onlar, Allah'ın

Hicret

Editörs tarafından yazıldı.
Pazartesi, 14 Eylül 2009 15:33

rahmetini umabilirler" (el-Bakara, 2/ 219; et-Tevbe, 9/21).

"Muhacir ve ensardan daha önce iman etmiş olanlarla (sonradan) onlara ihsan ile uyanlardan Allah razı olmuştur. Ve onlar da Allah (in kendilerine verdiği nimet ve sevap)dan razı olmuşlardır. Onlar o cennetlerde ebedî kalıcıdır" (et-Tevbe, 9/11).

"(Kendilerine) Zulmettikten sonra Allah yolunda hicret edenleri dünyada iyi bir şekilde yerleştireceğiz elbette, ahiretteki ecir (leri) ise daha büyüktür. Keske ölmüş olsalardı" (en-Nahl, 16/41).

Amr b. el-Âs (r.a), Rasûlullah'a kendisinin günahlarının affedilmesi şartıyla bey'at edeceğini söyleyince, Rasûlullah'tan su cevabi aldığını anlatmıştı: "Sen İslâm'ın kendisinden (yani kişi müslüman olmadan) önce işlemiş günahları yok ettiğini bilmiyor muydun? Hicretin ve haccin da aynı şekilde (bunlar yapılmadan önce) işlenmiş günahları silip süpürdüğünü bilmiyor muydun?"

Allah, bütün yeryüzünün ve tüm kâinatın biricik ve mutlak sahibidir. Bütün varlık âlemini insan için yaratan ve onları insanın emrine veren Allah'tır. İnsan ise; kendisine kulluk etmek, İslâm düzenini gerekleriyle birlikte, noksansız olarak yaşamak için yaratılmıştır. Bundan yüz çevirenleri cezalandıracak, sudan bahanelerle ibadetten geri kalanların mazeretlerini kabul etmeyecektir. Ve bu mazeretler onları kendi nefislerine zulüm etmiş olmaktan kurtaramayacaktır. Bu konuda Allahu Teâlâ kullarına şöyle seslenmektedir:

"Ey inanmış olan kullarım, muhakkak, benim mülküm olan yeryüzü (çok) geniştir. O halde (suna buna değil de) yalnız bana ibadet edin (el-Ankebût; 29/56).

Bu ayetin, İslâm'i açıkça ya sayamayan Mekkeli, güçsüz bir kısım müslüman hakkında nazil olduğu bildirilmektedir.

Bu ayet, Allah'ın inanan kullarına, dinlerini açığa vurup yasayamadıkları bir yerden, onu kolayca yasayabilecekleri başka bir yere hicret etmeleri için bir emirdir. Rasûlullah (s.a.s) şöyle buyurmuştur: "Memleketler, Allah'ın memleketleridir. Kullar da Allah'ın kullarıdır. Nerede hayır bulursan orada yerle" (İbn Kesîr, Tefsirü'l-Kur'ânî'l-Azim, II,14). Bütün insanlar Allah'ın kuludur ve yeryüzü de Allah'ındır, bütün genişliğiyle yalnız onundur. Arz bütün insanları içine alacak kadar geniştir. O halde insan bulunduğu yerde dinini, bütünyle Allah'ın emirlerini yasayamıyor, bu konuda zorluklarla karşı karşıya bırakılıyor, Allah'tan başka her şeye ve herkese kul olması için zorlanıyor ve bu telkin yapılıyorsa orası müslümanın yasayabileceği yer değildir. Yasayabileceği yeri aramalı ve bulmalıdır. "Bütün yeryüzü Allah'ın olduktan sonra, onun Allah indinde en çok sevileni kullarının yalnız kendisine ibadet ettikleri yerdir."

İslâm'da hiç bir şey putlaştırılmaz, isterse, bu içinde doğup büyüdüğümüz, yakınlarımızın malimizin, ticaretimizin, acı tatlı her türlü hatıralarımızın ve daha nice güzel şeylerimizin bulunduğu yer olsun. Müslüman nerede inancını yasayabiliyorsa, vatani orasıdır. "Kisinin bulunduğu memlekette yalnız Allah'a ibadet etmek kolay olmaz; dinini açığa vurmakta zorluklarla karşılaşır, daralırsa, orada bağlanıp kalmamalı, ibadetlerini serbest yapabileceği yere gitmelidir. Hicret edip o darlıktan genişliğe çıkmak için ne gerekiyorsa yapmak ve Allah'a kulluk etmek mü'minin prensibi olmalıdır" (Elmalı, U.H. Y. Hak Dinî Kur'ân Dili, V, 3790).

Hicret

Editörs tarafından yazıldı.

Pazartesi, 14 Eylül 2009 15:33

Kaynak: İslam tarihi